

blev skabt i Danmark, og den fortæller noget om den tid, som hele det nuværende danske samfund holdningsmæssigt bygger på. Det er en viden, der er god at have.

Den viser så i øvrigt også, hvor godt det er, at man har rige mæcener, der kan være med til at skabe kunst og kultur, og når man ikke har så mange rige mæcener i dag, er det godt, vil jeg sige til fru Annette Just, at det er staten, der går ind i stedet for.

Så altså ind med varmen i samfundet og ind med forståelsen af, at den er god nok, den danske kultur, til at modstå pres udefra, hvis vi selv husker den. Det er vigtige fyrtårne eller fyrskibe, eller hvad man nu skal kalde det, i en kulturpolitik.

Så vil jeg gerne sige, at kulturen kan gå i spidsen for at sætte Danmark på dagsordenen. Det synes vi at kulturbyprojekt 96 viste. Det er da sikkert rigtigt, at der var nogle af projekterne, der var mindre succesfulde, men herregud, hvad så? Man kan jo ikke gøre alt 100 procent rigtigt. Det synes jeg ikke man skal dømmе på, og jeg har én gang i en kort bemærkning i dag sagt, at jeg synes, det er for ringe, at man stiller sig op og kaster sig over enkeltdele i stedet for at se helheden.

Jo, vi tror stadig væk på, at Danmark kan blive sat på landkortet, og at det også økonomisk kan blive godt for Danmark, at vi kommer frem kulturelt, at vi kommer i fokus.

Så vil jeg da håbe, at ministeren husker sin egen afslutning, nemlig den, at kulturbyprojektet jo ikke bare var ét år, men at det er aktivitet på andre måder, at det er nødvendigt at holde aktivitetsniveauet også i fremtiden.

Derfor glæder jeg mig over filmhuset, men er ked af, at filmloven ikke er blevet vedtaget endnu. Det håber jeg så den bliver meget hurtigt. Derfor tror jeg også på Det Kongelige Teaters udbygning og er dødked af, at det bliver trukket i langdrag af nogle trakasserier. Og sådan kunne jeg blive ved. For vi skal også have de ting på bedding, hvis vi skal have fornøjelsen af det, der skete sidste år, og fastholde udlandets interesse og andre menneskers interesse for, hvad der foregår i Danmark.

Og så skal vi huske på, at et helt samfund er kun det samfund, hvor også kulturen står centralt, og det er jo det, det hele drejer sig om.

(Kort bemærkning).

Søren Hansen (S):

Det var en enkelt i og for sig meget rigtig bemærkning fra hr. Peter Duetoft, jeg gerne vil knytte en enkelt kommentar til. Udsagnet gik på, at kunsten kaster så meget af sig, også økonomisk. Det er fuldstændig rigtigt. Tænk, hvad en forfatters bog kaster af sig af arbejdspladser hos typografen, hos papirarbejderne, hos transportarbejderne, hos litteraturanmelderen på avisen, hos journalisterne og hele vejen rundt – uendelig meget arbejde, uendelig megen økonomi. Den, der ofte får mindst ud af det, når det kommer til stykket, er forfatteren derhjemme.

Når jeg alligevel ville tage fat i dette udsagn, er det, fordi jeg alligevel synes, vi skal passe på det, for det må aldrig være ud fra den type økonomiske beregninger eller beskæftigelsesmæssige beregninger, at vi skal sætte ind med en kunstpolitik. Kunsten skal have lov til at stå ren og pur, som den er, og så må den kaste det af sig af den ene og den anden type, som nu kan komme. Men det skal ikke være det, der bruges som argument for, om vi skal have den eller ikke skal have den.

Det var bare det, jeg gerne ville sige.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Det er jeg enig med hr. Søren Hansen i, men det var nu heller ikke i den sammenhæng, det var ment. Det var ment i den sammenhæng, at det er rart, at man har et kulturliv, der også gør, at folk opdager, at vi overhovedet eksisterer.

Jeg kan huske første gang, jeg var til FN's generalforsamling i New York, og hvor jeg var oppe i World Trade Center allerøverst oppe, hvor der var en handelsudstilling, og der var også sådan en tidslinje over, hvad det var, der foregik. Da man nåede frem til 1973, stod der med store typer, at da blev Det Europæiske Fællesskab udvidet med England og med Grønland. Ikke med Danmark, men med Grønland.

Det ville jo være rart, at man havde et kulturliv i Danmark, der gjorde, at hvis der var nogle amerikanere, der skulle investere et eller andet sted, at de så også anede, der var noget, der hed København, hvor man altså måske kunne placere en virksomhed, hvis det endelig skulle være.

Det er på den måde, jeg mener, at i virkeligheden kan kulturlivet være med til at sætte os på landkortet og dermed sørge for, at vi får nogle ting, der også smitter af økonomisk, som vi ellers ikke ville have fået; det var såmænd ikke den anden vinkel, hr. Søren Hansen.